

Казки про гномів

Євген Литвиненко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

У країні гномів

Поглянь! Що це там видніється на березі? Серед зеленої трави лежить щось червоне. Бачиш?

— Та це ж Білка! Вона промочла від хвоста до самісіньких вух. Напевно, потонула, сердешна!

Такими тихими голосами могли б перемовлятися між собою берези на легенькому вітрі або колосся в полі. А хто іще? Та звісно ж, гноми!

Вони побачили нещасну Білку, підбігли до неї і перевернули її білим черевцем догори. Один із гномів приклав вухо до Білчиного серця, прислухався і радісно всміхнувся:

— Вона жива!

— Але бідолашна тонула і добряче наковталася води. Зробімо їй штучне дихання,— запропонував інший гном.

Гноми чаклували над Білкою доти, аж доки вона розплющила очі й здивовано витріщилася на своїх рятівників.

— Гіп-гіп, ура! — закричали вони.

Вона спробувала щось сказати, але не змогла. Замість слів було чути лише «хлюп-хлюп!».

— А може, вона німа,— висловив здогад один із гномів.

Білка струснула головою й присіла, розправляючи свого пухнастого хвоста.

— Я німа?! — вигукнула вона.— Я дуже навіть люблю поговорити! А ось таких — бородатих та ще й у червоних ковпаках — уперше бачу.

— Ми гноми,— пояснив один із рятівників.

— А я гадала, гноми тільки в казках бувають! — здивувалася Білка.

І вона почала розповідати, як у лісі розбурхалась повінь, як лісові мешканці намагалися врятуватись... Але налетів сильний вітер, плоти і човни порозкидало в різні боки... її човен перекинувся,

і вона ледве-ледве вибралась на землю... І не знає, що сталося з її друзями.

— Врятуйте їх, добрі гноми, як ви врятували мене,— заплакала Білка.

— Ми знайдемо твоїх друзів,— пообіцяли гноми.

Вони вивели із затону чималий човен, посадили в нього Білку, самі взяли за весла й вирушили на пошуки.

Човен довго плив уздовж берега, аж поки пристав до столітньої ялини, у широкому гіллі якої застрягли і шкаралупа від горіха, і консервні бляшанки, і плоти, і кораблик із паперу, і колишне гніздо Дрозда, й інші коробки з ящиками. І дивуватися тут не було чому: повінь відступила, вода спала, а лісові мешканці зі своїми суднами як заплуталися у гіллі, наче в сітках, так і лишилися в них, перегукуючись між собою. Всіх цікавило одне питання: як урятуватися від нової біди?

— Тримайте мотузку і спускайтеся по одному в човен! — крикнули гноми.

— А ви хто такі будете? — спитав Гризун-Моряк.— У які краї нас занесло?

— Спускайтеся,— сказала Білка.— Це гноми, мої рятівники, вони врятують і вас.

Після цих слів мандрівники почали спускатися. А жабенята просто пірнули у воду і першими всілися у човен.

— Хто із вас загубив капелюха? — запитав один із гномів.

— Та це ж капелюх В о'рона! — збентежено промовив Гризун-Моряк.— Вороне, любий, якщо ти не потонув, відгукнися!

— Відгукнися, Вороне! — в один голос закричали лісові мешканці.

Але ніхто не відповів.

І тоді мудра Черепаха висловила свій здогад:

— Не хвилюйтеся. Ворон потемки загубив капелюха й тепер ховається. Йому не хочеться показувати своєї лисини.

Пролунав дружний сміх. І лише Байбак спокійно хропів. Він бачив уві сні себе з рятувальним поясом, і ніякі біди були йому не страшні.

Тим часом підпливли ще три човни. У них сиділи інші гноми, схожі один на одного.

Дорога була недовга. І коли караван човнів причалив до берега, Гризун-Моряк підвівся й урочисто промовив:

— Друзі, чимало років мене кидало по морях і океанах, тож дозвольте старому морському вовкові першому ступити на незвідану землю!

Гризун-Моряк стрибнув на берег. Слідом за ним спустилася й решта.

...

Далі — у повній книжці «Казки про гномів».

nashaknyga.com.ua